

És bon sindicalisme donar suport a l'administració per vulnerar drets i després presumir de defensar als afectats als tribunals?

Últimament, hem assistit a alguna notícia sobre èxits jurídics sindicals, dels quals ens n'alegrem, respecte a la retroacció d'efectes econòmics i administratius a les **persones amb discapacitat** a les quals se'l reconeix una incapacitat permanent total (IPT) **des que sol·liciten una plaça de tècnic de suport no policial (TSNP)**.

Recordem que aquests funcionaris amb discapacitat deixen de percebre salaris i cotitzacions de la Seguretat Social durant el temps que l'Administració tramita la seva sol·licitud d'adscripció, situació que en molts casos ha suposat **mesos o fins i tot anys**, amb el greu perjudici i detriment patrimonial que significa pel funcionari.

Al llarg de molts anys, des del 2007, nosaltres sempre hem defensat als tribunals que tots els efectes retroactius per aquestes persones han de ser des del dia que se les reconeix una IPT i automàticament l'administració les cessa com a funcionaris del cos, cosa que, per cert, es fa sense cap resolució administrativa. És a dir, que tots els efectes retroactius han de ser des del minut zero, per la senzilla raó que **la vulneració dels drets d'aquests funcionaris amb discapacitat es produeix des del primer instant** i no al cap d'uns dies o de sis mesos.

Com dèiem, aplaudim aquests èxits jurídics, però el que ens sorprèn és la contradicció. Totes aquestes situacions de vulneració de drets de persones amb discapacitat sorgeixen d'haver votat o donat suport o consentiment a certs acords o decrets. Algun d'ells ha estat catalogat fins i tot d'acord "històric".

És a dir, **és un contrasentit donar suport a acords o decrets que acaben vulnerant drets i després presumir de defensar en els tribunals als afectats d'aquesta vulneració**.

De fet, l'administració pot presumir de tenir el suport de la part social per a portar endavant tota mena de nyaps, contra l'aplicació dels quals fa molts anys que lluitem.

Per exemple, un d'aquests acords "històrics" van permetre introduir veritables barbaritats al decret de segona activitat, com va ser la de poder **restar prestacions per discapacitat de la nòmina**.

Anys més tard, després que la Generalitat de Catalunya hagués recorregut fins a l'última instància i més enllà, vam aconseguir sentències que reconeixien que als companys als quals se'ls havia aplicat **havien estat discriminats per raó de discapacitat i se'ls havia vulnerat el principi d'igualtat** i que es **declarés nul·la i contrària a dret la part del decret de segona activitat que s'aplicava**. Anticipant-se a aquestes sentències, una llei d'acompanyament de pressupostos va derogar aquesta part del decret, però el mal ja estava fet.

Recentment, s'ha donat suport a un acord amb el qual ja només s'identifiquen a una llista els darrers 80 llocs de TSNP que queden, i que seran inamovibles, mentre es tramita una modificació del decret de segona activitat, que ja veurem a quin escenari ens portarà.

Donar suport a un sistema de gestió de places inamovibles per persones amb discapacitat amb patologies diverses que no se sosté per enlloc, fent que s'adapti la persona amb discapacitat al lloc en comptes del lloc a la discapacitat de la persona, no mereix precisament un elogi, més aviat tot el contrari.

Que l'administració vol enviar aquestes persones a l'altra punta de Catalunya encara que tinguin problemes de mobilitat o altres patologies? Tot correcte! Endavant! Votem que sí! És que l'administració diu que és molt complex integrar persones amb discapacitat i ens ho creiem! Després si algú vol que el defensem als tribunals doncs ja el defensarem i presumiren del fet que l'hem defensat.

Sobre aquest tema dels darrers 80 llocs de TSNP que van quedant, era evident que sorgirien molts problemes quan estem parlant de **persones amb discapacitat**, tal com es va veure a la darrera sessió extraordinària de la Comissió permanent de segona activitat (COPSA), on directament **es va proposar posar pegats** al lamentable sistema de gestió d'integració de persones amb discapacitat acordat al cos de mossos d'esquadra amb els sindicats.

En comptes de donar suport a aquestes martingales, no entenem com, per exemple, no s'exigeix una **major inversió de recursos i efectius per la integració d'aquestes persones amb discapacitat**, com es fa amb les polítiques d'igualtat de gènere en aquest cos.

En conclusió, **trobem incongruent presumir d'èxits jurídics contra coses amb les quals s'està d'acord quan l'administració les proposa i respecte de les quals s'ha donat el vistiplau perquè s'apliquin.**

Per finalitzar, hem de dir que després de tants anys de lluita cada vegada tenim més clara una cosa:

Amb afiliació gratuïta, sense subvencions de les administracions públiques, sense cap local o material a la nostra disposició, sense personal alliberat i amb dedicació personal, però **ningú lluitarà tant pels seus drets com els mateixos afectats.**